

Kreds (Ahlefeldt-Laurvig) tale om, at det var nødvendigt nu at faa gjort noget for Landbruget, da vi ellers stod for, om ikke just en Kalamitet, saa dog i hvert Fald meget vanskelige Forhold, tror jeg, at deri ligger nogen Overvurdering af disse Forslags Betydning. Jeg tror ikke, at disse Forslag ville være i Stand til at holde mange ved Ejendommene, som ellers vilde være nødte til at gaa fra dem. Men disse Forslag have den store Betydning, at de imødekomme et stort og meget udbredt Ønske, deri er jeg enig med det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) og de andre ærede Talere, der have udtalt sig i samme Retning. Der kan maaske rejse teoretiske Indvendinger mod denne Hjælp til Landbruget, og jeg vil ogsaa sige for mit Vedkommende, at skønt der ikke er nogen Tvivl om, at det vil være en Hjælp i Øjeblikket og føles som saadan, saa anser jeg det, naar der ses hen til Fremtiden, for tvivlsomt, om Landbruget som saadant og de enkelte Landbrugere i Længden ville have synderlig Fordel deraf. Jeg er ikke saa ganske enig i nogle Udtalelser, der kom frem fra det ærede nyvalgte Medlem for 10de Kreds (de Steensen-Leth). Jeg mener ikke, at der i og for sig er noget nedværdigende i, at Staten har Prioritet i Grundejendomme, og jeg er tilbøjelig til at mene, at naar man endelig skal have Prioriteter i sin Ejendom — og det er kun saare faa, der undgaa det — saa vil det undertiden være behageligere at have en offentlig Prioritet i Form af en Skyld til Staten, end det vil være at skulle laane Pengene hos private. Men Sagen er den, at den nuværende Skattefordeling føles af Landbrugerne som en Uret; maaske føles Tiendeydelsen det i endnu højere Grad, og jeg tror, at denne Følelse bør man imødekomme. Derfor vil jeg støtte disse Forslag uanset alle de teoretiske mere eller mindre berettigede Indvendinger, der maatte kunne gøres derimod, og naar jeg staar lige over for Valget imellem de foreliggende Forslag, saa vil jeg støtte de Forslag, der have mest Udsigt til at blive til Love. Jeg ynder i høj Grad politiske Realiteter, og jeg kan jo ikke være blind for — og jeg skønner ikke, at ret mange kunne være blinde for — at skulle vi overhovedet komme frem i den nærmeste Fremtid paa dette Omraade, saa skulle vi frem ad denne Vej, som Skattekommissionen har betraadt og Folketinget har fulgt. Det at vente, at et helt nyt, meget forskelligt Forslag, fremsat af en Regering, der staar og vipper paa een

Mand i Landstinget, og næsten ingen Tilslutning har i Folketinget, skulde kunne føres igennem imod Skattekommissionen og mod det andet Ting, det synes mig er ganske urimeligt. Skønt jeg ikke finder, at Skattekommissionens Forslag egentlig er idealt, vil jeg af disse Grunde alligevel støtte det.

Jeg finder ikke Kommissionens Forslag ideale, og det navnlig af den Grund, at det Hul, som jeg sagde før, nok skulde blive fyldt, naar vi vare komne til en Skattenedsættelse; det vil blive fyldt derigennem, at de indirekte Afgifter stadig flyde rigeligere; det ventes af alle. Det er fortræffeligt, at man faar en ny Skat lagt paa de Medborgere, som have godt Raad til at betale, og at det derved indkomne anvendes til at afhjælpe gammel Uretfærdighed; men det er mindre fuldkomment, at man maa være beredt paa, at en Del af de Midler, der skulle anvendes til at udfylde dette Hul, fremtidig ville gaa ind gennem Forbrugsskatter. Man kan sige meget godt om dem, og der er sagt meget godt om dem, og der er fremhævet den store Behagelighed, at de løbe ind i det stille, næsten ubemærket, men man kan sige sig selv, at der kommer ikke 30 Mill. ind om Aaret gennem indirekte Skatter, uden at det skal føles der, hvor de komme fra. Men den Ulempe og den store Uretfærdighed have de i hvert Fald, at de beskatte en Mand i Forhold til Størrelsen af den Familie, han har at forsørge, og det kan ikke være rigtigt, det burde være omvendt. Derfor vilde jeg have forlangt af en Skattereform, der skulde nærme sig Idealet, at den var bleven i det Spor, som Ministeriet Reedtz-Thott slog ind paa, saaledes at man samtidig søgte en Reform gennemført saavel af de direkte som af de indirekte Skatter.

Men jeg holder, som sagt, af Realiteter, og ligesom jeg i Fjor anbefalede at stemme for de to saakaldte direkte Skatte love, da det var klart, at mere kunde i ethvert Tilfælde ikke opnaas, saaledes stemmer jeg ogsaa i Aar, og gør det gerne, for Gennemførelsen af den Del af Skattereformen, som i Aar foreligger. Jeg anbefaler altsaa Skattekommissionens Forslag.

H. N. Hansen: De Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at fremsætte for det høje Ting, vil jeg gerne give dels et snævrere, dels et videre Omfang, men gennem dem begge vil gaa som en rød Traad Besvarelsen af disse Spørgsmaal eller Tanken paa disse Spørgsmaal, om det er de